

JELKÉPES AKTUS

Vissza a Református palotába!

– Meddig lesz még a hétköznapi istentiszteleti alkalmak színhelye a Mérey utcai pince, amelyet átmenetileg használnak?

– A kulcsokat már megkaptuk az IKV-tól, de apróbb pótlások még hátra vannak. Reménységünk szerint legkésőbb egy hónap múlva bent leszünk. A Református palota Tisza Lajos körüli részének első emeletén *nyolc szolgálati lakást kapunk vissza*. A földszinten újra élni fog a *száz személyes nagy gyülekezeti terem, és egy kisebb tanácsterem*. Ezek a helyiségek az épület belső traktusában vannak, védettek az utcai forgalom zajától. A középső udvaron csak az egyházközségbe vezető út, hivatali órákban tartjuk

A Kálvin téri református egyházközség hét évvel ezelőtt kényszerült elhagyni otthonát, a Magyar Ede tervezte Református palotát. A felújítás – ha lassan is – elkészült, és hamarosan az egyházközség is visszaköltözhethet. Dr. Bartha Tibor lelkésszel ebből az alkalomból beszélgettünk.

majd nyitva a kaput. Így lehetőségünk nyílik az istentiszteletek ünnepélyességének megtartására. A felújításban közreműködő, sok segítőkész ember között is meg kell említenem *Eke Tamás*, a Csomói építészvezetőjének nevét, valamint *Tölgyesi Béla*, a vízművek igazgatója és munkatársainak különösen kiemelkedő támogatását. Arról sem szabad

megfeledkezni, hogy az IKV – tekintettel anyagi helyzetünkre – hét esztendő alatt sem emelte az ideiglenes gyülekezeti hely bérleti díját. *Lábodi Lászlóné*, a Mérey utcai általános iskola igazgatója szívességből több éven át megengedte, hogy 118 hitoktatásra beíratkozt gyerekekkel az iskola egyik tantermében foglalkozhassunk.

– Tekinthető-e a visszaköltözés jelképes aktusnak, föltárulnak-e új perspektívák az egyházközség előtt?

– Feltétlenül remélem, hogy igen! Végre méltó módon tarthatjuk meg az istentiszteleteket, amire egy pincében nem volt mód. Azután a templom más célt szolgál, mint a bibliorák vagy a gyermekistentiszteletek megtartása. Most minden *gyülekezeti eseményt a maga helyén rendezhetünk*.

A távolabbi jövőről szólva: idővel mi szeretnénk működtetni az egykor tulajdonunkban lévő iskolaépületben most bent „lakó” óvodát. Bizonyára kevesen emlékeznek rá, hogy egyházközségünk területén, a *Juhász Gyula utca 7. szám alatt egy négytantermes, református egyházi iskola működött a negyvenes évek végi államosításig*. Clarisseumnak hívták, nevét az alapításához segítséget nyújtó adományozó elhunyt kislányáról kapta. Még az új önkormányzat megválasztása előtt esett szó először a városházán arról, hogy a református egyházközség mire tart igényt az államosítások idején elvett javakból. Mi a Clarisseumot és a Református palotát neveztük meg. Hangsúlyozom: ez nem jelenti azt, hogy türelmetlenül követelnénk – csak fenntartjuk a jogigényünket, amelyről az elmúlt évtizedekben sem mondtunk le.

Az iskolában most működő óvodát változatlan funkcióban vennék át, de ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha megkapjuk az állami óvodáknak járó támogatást. A most megszületett törvényi szabályozás szerint tíz év alatt adják vissza az egyházi javakat, évenként öt százalékot, így ez a folyamat elhúzódhat.

– Említette, hogy igényt tartanának az egész Református palotára. Ez azt jelenti, hogy a lakások és üzletek bérleti díjai az egyházközséghez folynának be?

– Még nincsenek terveink. Természetesen csak akkor vennék át ismét az egész épületet, ha fönn is tudjuk tartani. De még egyszer mondom: szó sincs követelőzésről.

– Tartalmasabb lesz-e az egyházközség hitelete a jobb körülmények között?

– Természetesen, hiszen most már tarthatunk olyan rendezvényeket – ifjúsági találkozót, konferenciákat –, amelyek nem fértek a pincébe. De említhetem példának a református egyházban ismert „csendes nap” meditációsorozatát is. Az ökumenikus, azaz felekezetek közötti kapcsolatok működtetése is javulni fog. Május elején ökumenikus női konferenciát tartunk, ez a tiszántúli egyházkerület regionális eseménye lesz.

Nyilas Péter

Somogyi Károlyné felvételei

Morzsák a Bibliából

„...KRISZTUS FELTÁMADT A HALÁLBÓL...” (I. Korinthus 15:20)

Húsvét ünnepén sokszor felhangzott énekekben és prédikációkban; többen mondták és hallgatták, mint a múlt évben, mert növekedett a világ népessége és megnyíltak évtizedek óta bezárt templomok: ahogy megmondta: „*ezt az evangéliumot pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek*” (Máté 24:14).

A tavasz ünnepét, a természet megújulását, mintegy feltámadását akarják csak ebben látni a Krisztus feltámadásának tagadói, mintha nem jelentette volna ki a Krisztust feltámasztó Isten: „*Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka...*” (I. Mózes 8:22)

Aki a húsvét ünnepén azt az Istent tisztelte, akitől így ír a zsoltár-költő: „*Füvet sarjastasz az állatoknak, növényeket a földművelő embernek, hogy kenyeret termeljen a földből*” (Zsoltárok kve 104:14) – még többet is méríthetne a húsvét örömeiből. A XIII. század eleje óta énekeljük az éneket: *Krisztus feltámadott, kit halál elragadott!*

Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk, Alleluja!

Találkoztam olyan mélyen gondolkodó emberrel, aki azért értékelte többre a keresztyén vallást a többinél, mert nem csak a haláláról van szó alapítójának, hanem a feltámadásban eszméje újulását, továbbhatását értelmezte. De ez a külső szemlélő és értékelő sem tudott örülni a Krisztus feltámadásának. Jézus kortársaitól a mai emberekig sokan azért nem hiszik Jézus feltámadását, mert nem tudják elképzelni. Szeretnék kívülről látni Isten nagyságos dolgaiba. A hit belülről látást, belső meggyőződést jelent.

A szombatot követő napon kora reggel kimentek az asszonyok Jézus sírjához, hogy gyászolják, de üresen találták a sírt és angyal, az örökkévalóság küldötte szólította meg őket: „*Nincs itt, mert feltámadt, amint megmondta... és menjetek, gyorsan mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadt a halálból és előtettek meg Galileába: ott meglátjátok őt!*” (Máté ev 28:1–10).

A húsvéti hit tehát többértű feladat: 1. hinni azt, amit mondott: „*én élek, és ti is élni fogtok*” (János 14:19). 2. menni és mondani, hogy előtettek meg (Galileába: a tanítványok

szülőföldjére és életük területére) otthonaitokba, munkahelyetekre, ahol gondjaitokat, bajaitokat élitek. Nem egy régen élt nagy tanító szellemi hagyatékát akarjuk beplántálni az utókorba, hanem a mindig élő Krisztus után menni! Ne az érzéseinkre hagyjuk magunkat és ne a távoli múlt emlékeit ápoljuk és tiszteljük. Higgyük, hogy azért van előttünk, mert ezt üzenté, még ha nem is érezzük hangulatunkban.

Ne a mögöttünk levő feltámadását akarjuk valahogy megérteni, hanem az előttünk járó Feltámadott erejére, bölcsességére, mennyen és földön mindenk fölötti hatalmára bízzuk magunkat, de „*ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél szálamokra méltóbbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halálból...*” (I Korinthus 15:19–20). Azért lehet húsvéti örömünk minden napon, mert „*én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki ki nem ragadhatja őket az én kezemből!*” (János 10:27–28).

Papp László
református lelkész

Egérfogó

A minap fölhívtott egyik ismerősöm, s indulatait nem fékezve közölte, hogy *most már aztán elég*. Honnan vesszük mi a bátorságot, hogy a hús, a tej, a cipőkrém, a mosószer és a villamosjegy után a Délmagyarország árát is fölemeljük. Indulata némileg érthető, s valószínűleg mi vagyunk a hibások, hogy nem készítettük fel kellő alapossgal olvasóinkat az áremelésre. Szinte közhelyszámba mehetnek érveléseink: emelkednek a papírárak; mi sem vonhatjuk ki magunkat az inflációs tendenciák alól; a sajtóprivatizáció jelentős, jórészt rejtett terheket ró az újonnan alakult kft-kre, és sorolhatnám. De eszembe jutnak *Lengyel András* irodalomtörténész sajtóhistoriái dolgozatai, melyekből egyértelműen kiderül, hogy a tömegek tájékoztatásának hullámverése mindig összefüggött a társadalmi-politikai földmozgásokkal. Márpedig

a történelemből kihajolni veszélyes,

mondhatnánk, s igazolja e föltevést az elmúlt száz esztendő. Nemrégiben *Kristó Gyula* történész, a Szeged monográfia sorozatszerkesztője említette a nyomdába került harmadik kötet kapcsán, hogy a múlt század második felében robbanásszerűen szaporodtak a forrásanyagok – éppen a *városi újságok elterjedésével*. A nagy árvíz utáni idők a modem szegedi újságírás megszületésének és megerősödésének évtizedei voltak. A víz előtt itt lényegében egy patriarhális kényelmességű, lassú ritmusú, inkább csak az eszmehirdető politikára, valamint az irodalmias igényű s jellegű kispörzára alapozott zsumalizmus létezett, mely az eleven, gyors hírszolgálatot nemigen tartotta feladatának. A rekonstrukció nyomán felélenkülő város modernizálódó, polgárosodó élete azonban mindinkább megkívánta a gyors és pontos híreket, a sokoldalú, gazdag, a helyi viszonyokat részleteiben is tükröző információkat. A szegedi sajtó jellegének megváltozása, korszerűsödése, s így elevenebbé, élénkebbé válása egy hosszas és egyáltalán egyenesvonalú fejlődés eredménye lett – írja egyik dolgozatában Lengyel András. E folyamatnak kiemelkedő pontja lett 1910 májusában a Délmagyarország megszületése, amely – bár alkalmazkodva, tehát hol arcvonalban, hol lövészárkokban – következetesen és egyértelműen a város érdekeit szolgáló progresszív újság maradt közel nyolcvanegy éves története folyamán.

Talán legjelentősebb változását eddig a negyvenes évek végén élte meg – amikor éppen történelmi küldetéseknek elismeréseként megmaradt, s negyven éven át szolgált az ország egyetlen városi újságaként. Amikor változást, mint amelyet napjainkban él át, soha nem tapasztalt sem szerkesztő, sem újságíró, sem olvasó. A sajtóprivatizáció nyomán a Délmagyarország saját kezébe vehette sorsának kormányrúdját. Úgy igyekszik a város lakosságának szolgáltató lapja, híradó társa és véleményformáló fóruma lenni, hogy nem hajtja be derekát pártérdekeknek, nem szolgálólánya az önkormányzatnak, nem kiszolgálója vélt vagy valós lakossági érdekeknek. Ezt persze tanulni kell, s a *tanulópénz néha megvámolja* pénztárcánkat csakúgy, mint erkölcsi tartásunkat.

Megújulunk eszközeinkben, technikánkban is. Az egyik legkorszerűbb újságkészítő rendszer, a Macintosh birtokában immár néhány napja saját magunk állítjuk elő a lapot – kivéve a nyomás műveletét. A rendszer – ebből következően – még befejezetlen, hisz éppen az utolsó fázis sok bizonytalanságot rejtő technológiai folyamata múlik a Szegedi Nyomda munkatársainak, szakembereinek felkészültségén, gondosságán, jóindulatán.

A történelem *kesztyűt dobott* a sajtónak is. Ezt a kesztyűt felvenni szakmai és erkölcsi kötelességünk. Magas szinten élni az új lehetőségekkel viszont csak az olvasó egyetértésével és bizalmával lehet. Aki nem sajnálja a megemelt árat, aki megvásárolja és olvassa a lapot, az naponta *melletünk voksol*. Köszönet érte.

Kaszás

